

XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX

ROZHODNUTÍ

Okresní soud Praha – východ rozhodl ve věci žadatelky XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, o žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., takto:

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) se odmítá žádost účastnice XXXXXXXXXXXXX, (dále jen „žadatelka“) ze dne 4. 12. 2020, kterou se domáhala poskytnutí informací, zda notářský zápis NZ 362/2011 ze dne 15. 6. 2011 podepsal XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX; co je obsahem tohoto notářského zápisu; zda je tento notářský zápis uznáním dluhu, případně v jaké výši; zda podepsal notářský zápis NZ 1107/2010 a N 1131/2010 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX; co je obsahem těchto dvou notářských zápisů.

Odůvodnění:

1. Dne 4. 12. 2020 obdržel Okresní soud Praha - východ (dále jen „soud“), shora uvedenou žádost žadatelky. Předmětem žádosti bylo poskytnutí informací, zda notářský zápis NZ 362/2011 ze dne 15. 6. 2011 podepsal XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX; co je obsahem tohoto notářského zápisu; zda je tento notářský zápis uznáním dluhu, případně v jaké výši; zda podepsal notářský zápis NZ 1107/2010 a N 1131/2010 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX; co je obsahem těchto dvou notářských zápisů.
2. Zákon č. 106/1999 Sb. označuje za povinný subjekt dle § 2 odst. 1, 2 toho, kdo má poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti, a to státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. V § 2 odst. 2 citovaného zákona je určeno, že povinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.
3. Podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.
4. Podle § 5 odst. 3 Instrukce Ministerstva spravedlnosti, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., č. j. 13/2008-SOSV-SP, za „rozhodovací činnost soudů“ v jiných než trestních věcech je třeba v souladu s účelem zákona považovat nejen vlastní rozhodování soudů, ale také jejich postup v soudním řízení, ale i jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a dále i úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí. Poskytují se však veškeré informace obsažené v rozhodnutích soudů, pokud jejich poskytování není vyloučeno z jiných důvodů. Dále se poskytují údaje organizačně-technického rázu, které se týkají projednávání a rozhodování konkrétního sporu nebo jiné právní věci (např. údaje o tom, zda byl podán návrh na zahájení řízení, není-li poskytnutí této informace v rozporu se zákonem chráněným zájmem, údaje o tom, kdy a kde se bude konat jednání, zda bylo jednání odročeno, zda je rozhodnutí soudu v právní moci nebo zda byl podán proti němu opravný prostředek), anebo obecné údaje o rozhodovací činnosti soudů (např. statisticky zpracovávané údaje, údaje o počtech a druzích projednávaných a rozhodovaných věcí či o počtech starších neskončených věcí).

5. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
6. V daném případě se žadatelka domáhala poskytnutí informací týkající se notářských zápisů jako exekučních titulů, na jejichž podkladě byla exekuce nařízena. V souladu s ustanovením § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt neposkytuje informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků. Povinný subjekt tak nemůže vyhovět žádosti o poskytnutí informací o notářských zápisech, jejich obsahu a kdo je podepsal jako o exekučních titulech, na jejichž podkladě byla nařízena exekuce. Jedná se totiž o informace, které komentářová literatura řadí k informacím o rozhodovací činnosti soudu (neboť při svém rozhodování soud vychází právě z tvrzení účastníků a jimi předložených důkazů), ohledně nichž povinný subjekt informace neposkytuje (viz Jelínková Jitka a Miloš Tuháček. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář, Systém ASPI. Wolters Kluwer, 2017, ASPI KP635, komentář k § 11). Ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. jednoznačně brání povinným subjektům v poskytování jakýchkoliv informací o rozhodovací činnosti soudů (s výjimkou poskytnutí informací v podobě rozsudků) a zasahuje tak do základního práva jednotlivce na informace, do základní svobody jednotlivce přijímat informace a omezuje je. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že soud je povinen dle čl. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) pouze přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Písemná vyhotovení rozsudků jsou výstupem rozhodovací činnosti soudů a obsahují informace o činnosti soudu v konkrétní věci (výrok i odůvodnění rozsudku). Soudy v odůvodnění rozsudků shrnují podstatné části vyjádření účastníků řízení, aby z odůvodnění rozsudků bylo zřejmé, jak se vypořádaly s jejich argumentací. Zároveň je nutno připomenout, že Listina ukládá povinnému subjektu poskytovat informace o své činnosti a nikoliv o činnosti (jednotlivých úkonech) účastníků řízení.
7. Exekuční titul je součástí soudního spisu, do něhož mohou podle § 44 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) nahlížet účastníci konkrétního řízení a jejich zástupci. Ostatní osoby musí ve smyslu § 44 odst. 2 o. s. ř. podat žádost o nahlížení do spisu předsedovi senátu a osvědčit svůj právní zájem. Toto omezení nahlížení do spisu nelze zcela popřít žádostí podle zákona o svobodném k informacím, jak ostatně plyne z výše citovaného ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.
8. Vzhledem k tomu, že zákon omezuje shora uvedené právo žadatele, povinný subjekt dále posuzoval, zda v tomto konkrétním případě není dána naléhavá společenská potřeba na omezení základního práva účastníků řízení na ochranu práv a svobod, a zkoumal splnění podmínky nezbytnosti omezení tohoto základního práva a svobody jednotlivce v demokratické společnosti.
9. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, konstatoval, že: „Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Takovou povinnost mají i všechny subjekty aplikující relevantní právní úpravu, obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tj. osoby poskytující informace, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.“
10. Při řešení konfliktu mezi základními lidskými právy a svobodami je využíván tzv. test proporcionality, jehož výsledkem je závěr o nutnosti upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních práv při současném minimálním omezení práva druhého., skládající se ze tří kritérií, která byla definována v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02: „První z nich je princip způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), dle něhož musí být příslušné opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se pak jedná princip potřebnosti, dle něhož je povoleno použít pouze nejšetrnějšího – ve vztahu ke dotčeným základním právům a svobodám – z více možných prostředků. Třetím principem je princip přiměřenosti (v užším smyslu), dle kterého újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu ke zamýšlenému cíli, tj. opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi

základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních.“

11. V posuzovaném případě žadatelka požadovala poskytnutí informací o obsahu notářského zápisu NZ 362/2011 a NZ 1107/2010 včetně uvedení toho, zda jej podepsala konkrétní fyzická osoba. Požadované informace jsou informacemi, které povinný subjekt neposkytuje podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., neboť vznikly bez použití veřejných prostředků a byly předány osobami, jímž zákon povinnost poskytovat tyto informace neukládá, a tyto osoby nesdělily, že s poskytnutím těchto informací souhlasí. Kromě toho se jedná o informace podřazené pod ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., které brání v poskytování jakýchkoliv informací o rozhodovací činnosti soudů kromě rozsudků.
12. Zásah do práva na informace spočívající v odmítnutí žádosti je plně způsobilý dosáhnout sledovaného cíle, a to neposkytnutí informací, jejichž poskytnutí zákon vylučuje. Princip vhodnosti je tedy naplněn. Vzhledem k charakteru žádosti není možné použít šetrnějšího opatření než odmítnutí žádosti žadatele, a to v celém rozsahu, neboť požadované informace se vztahují toliko k notářským zápisům, tedy jejich obsahu a chování konkrétní fyzické osoby ve vztahu k těmto notářským zápisům.
13. Pokud jde o třetí princip přiměřenosti, povinný subjekt se zabýval hodnocením, zda existuje nějaký veřejný zájem na poskytnutí žádané informace, neboť právo na informace je politickým právem, které slouží k realizaci svobody projevu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014 – 48, konstatoval: *„Právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. (...) Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, k povaze práva na informace uvedl, že jej „nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.“*
14. Žadatelka odůvodňuje veřejný zájem tím, že se informace týká osoby, která je vysoce postaveným zaměstnancem spadajícím pod Kancelář prezidenta republiky a zároveň jde o člověka, který je trestně stíhaný v souvislosti s jeho působením ve státní organizace Lesní správa Lány, žadatel prověřuje jeho majetkové poměry, přičemž se částečně jedná o majetek, který soudy řeší jako podezřelé vyvádění majetku z firem České lesy a Lesy Hluboká nad Vltavou. Žadatelka žádá informace pro zpracování investigativní reportáže, přičemž sama uvádí, že souvisí s probíhajícím, avšak neskončeným trestním řízením vedeným proti konkrétní fyzické osobě. Dle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je povinným subjektům přímo zapovězeno sdělovat informace o probíhajícím trestním řízení anebo se trestního řízení týkající, pokud by jejich poskytnutí mohlo ohrozit či zmařit účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces. Zájem na řádném vedení trestního řízení, jakož i zajištění práva na spravedlivý proces tak po provedeném testu proporcionality převažuje nad veřejným zájmem na poskytnutí žádané informace, a to o to více za situace, kdy soud není orgánem činným v probíhajícím trestním řízení a nemůže tak posoudit, jaká informace by mohla případně mít zákonem zapovězený dopad na průběh trestního řízení.
15. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že požadované informace nelze poskytnout, a proto žádost dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se lze podat odvolání ve lhůtě 15ti dnů ode dne doručení rozhodnutí, a to k Ministerstvu spravedlnosti České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha - východ.

Praha 17. prosince 2020

Mgr. Jana Stejskalová, v. r.
předsedkyně
Okresního soudu Praha-východ